

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ЛАЗАРЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ»
CASE OF LAZARENKO v. UKRAINE**

(Заява № 26855/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

19 листопада 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

19/02/2010

Текст рішення може ззнати редакційної правки.

У справі «Лазаренко проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:
Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), Голова,
Рената Ягер (Renate Jager),
Райт Маруст (Rait Maruste),
Марк Віллігер (Mark Villiger),
Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),
Здравка Калайджиєва (Zdravka Kalaydjieva), судді,
Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), суддя ad hoc,
та Стефан Філліпс (Stephen Phillips), заступник Секретаря секції,
після обговорення за зачиненими дверима 20 жовтня 2009 року,
вносить таке рішення, що було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 26855/05), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України п. Віктором Тимофійовичем Лазаренком (далі — заявник) 30 червня 2005 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.
3. 15 жовтня 2008 року Суд вирішив направити заяву Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд також вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1953 році та проживає у місті Олександрії.
5. 28 травня 2004 року Олександрійський міськрайонний суд Кіровоградської області зобов'язав державне підприємство «Олександріявугілля» сплатити заявнику 14 632 грн. 02 коп.¹заборгованості із заробітної плати та інших виплат. Рішення набрало законної сили, але виконане було частково через відсутність коштів у підприємства. Несплачений борг складає 2189 грн. 18 коп.²
6. У невизначену дату було розпочато процедуру ліквідації державного підприємства «Олександріявугілля» та виконавчий лист заявника було надіслано до ліквідаційній комісії підприємства.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6, СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

7. Заявник скаржився на те, що органи державної влади не виконали рішення від 28 травня 2004 року. Він посилався на пункт 1 статті 6, на статтю 13 Конвенції, а також на статтю 1 Першого протоколу. Суд, як контролююча інстанція з юридичної характеристики фактів у

¹ Приблизно 3145,81 євро.

² Приблизно 206 євро

справі, вважає, що скарга заявника має розглядатися виключно за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу. В цих положеннях зазначено наступне:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи ... незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

А. Щодо прийнятності

8. Уряд стверджував, що заявник не вичерпав всіх національних засобів юридичного захисту, оскільки оскаржив до національних судів дії або бездіяльність державного виконавця та ліквідаційної комісії.

9. Заявник не погодився з цим твердженням.

10. Суд зазначає, що у світлі своїх висловів у подібних справах заперечення Уряду мають бути відхилені (див. «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine), № 67534/01, пп. 28–33, рішення від 27 липня 2004 року, та «Шмалько проти України» (Shmalko v. Ukraine), № 60750/00, пп. 35–40, рішення від 20 липня 2004 року).

11. Суд зазначає, що ця скарга заявника не є очевидно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вона не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Отже, вона має бути визнана прийнятною.

В. Щодо суті

12. Уряд повторював, що він вжив всіх заходів відповідно до національного законодавства, щоб виконати рішення, винесене на користь заявника, та що затримки у виконанні спричинені складною фінансовою ситуацією компанії-боржника.

13. Заявник не погодився.

14. Суд зазначає, що рішення Олександрійського суду від 28 травня 2004 року залишається невиконаним більше ніж 5 років.

15. Суд зауважує, що вже було констатовано порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції в подібних до цієї справ (див., наприклад, «Ромашов проти України», пп. 42–47, та «Шмалько проти України», пп. 47 та 57, вказані вище; «Соловійов проти України» (Solovyev v. Ukraine), № 4878/04, пп. 20–24, рішення від 14 грудня 2006 року; «Сокур проти України» (Sokur v. Ukraine), № 29439/02, п. 37, рішення від 26 квітня 2005 року, та «Анацький проти України» (Anatskiy v. Ukraine), № 10558/03, п. 23, рішення від 13 грудня 2005 року).

16. Розглянувши всі наявні матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати його дійти іншого висновку у цій справі. Отже, Суд визнає, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

II. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

17. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

А. Шкода

18. Заявник вимагав сплати боргу за рішенням національного суду та 5000 євро як відшкодування моральної шкоди.

19. Уряд оскаржив цю вимогу.

20. Оскільки заявник вимагав суму, присуджену йому за рішенням національного суду, Суд вважає, що Уряд має сплатити йому несплачений борг як відшкодування матеріальної шкоди. Стосовно решти вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції Суд, здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, вважає за доцільне присудити заявнику 2100 євро відшкодування моральної шкоди.

В. Судові та інші витрати

21. Заявник вимагав 915 грн. 53 коп.³ відшкодування судових та інших витрат на правову допомогу та листування із Судом. Заявник надав документальне підтвердження того, що він витратив 41 грн. 49 коп.⁴ на листування із Судом. Він також надав документальне підтвердження (копії квитанцій) того, що він витратив 750 грн.⁵ на правову допомогу у провадженнях у неконкретизованих судах.

22. Уряд оскаржив вимогу щодо понесених заявником витрат на правову допомогу. Уряд залишив на розсуд Суду питання щодо витрат на листування з Судом.

23. Згідно з практикою Суду заявник має право на відшкодування судових та інших витрат лише в разі, якщо доведено, що такі витрати були фактичними і неминучими, а їх розмір обґрунтованим. Суд зазначає, що в цій справі заявник самостійно представляв себе в Суді та національних судах. Крім того, Суд зазначає, що заявник не надав уточнений перелік понесених судових та інших витрат. Беручи до уваги наявну інформацію та виходячи із зазначених вище критеріїв, у цій справі Суд відхиляє зазначену вимогу заявника.

С. Пеня

24. Суд вирішує, що пеня, яка нараховуватиметься у разі несвоєчасної сплати, має дорівнювати граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу прийнятною.

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

4. *Постановляє*, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику наступні суми:

(і) заборгованість за рішенням суду, яка досі належить заявнику;

³ Приблизно 86 євро.

⁴ Приблизно 5 євро.

⁵ Приблизно 70 євро.

(ii) 2100 (дві тисячі сто) євро як відшкодування моральної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з цієї суми;

(b) цю суму має бути конвертовано у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(c) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти.

5. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 19 листопада 2009 року згідно з пунктами 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. ФІЛЛІПС
Заступник Секретаря секції

П. ЛОРЕНЦЕН
Голова секції